

RIJEČ UREDNICE

pomoć, možemo ostati pasivni. Božje čekanje podrazumijeva dužnost čovjeka da učini sve što je u njegovoj moći. Podrazumijeva i to da se brani, pa i silom, ako nema drugog rješenja. Mi, kršćani, zacijelo smo zadnji među onima koji posežu za oružjem.

Mirotvorstvo ili pacifizam velike su vrednote u očima svakog kršćanina. One, međutim, vrijede sve dotle dok se ne pretvore u kulise iza kojih stradavaju puno veće vrednote, kao što su ljudski životi. A upravo se to nama događa na ovim prostorima, i to već više od četiri godine. S kršćanskog gledišta nema nikakvog opravdanja za toleriranje takvog stanja. Niti se itko od velikih moćnika može ispričavati da ništa ne čini zato što kršćanski moral zabranjuje nasilje. Grijeh propusta ili pasivnosti zna biti puno teži nego kada se čovjeku dogodi da pogriješi jer djeluje imajući u vidu dobro. I to vrijedi posvuda, čak i među nama. Onaj koji za svojega bližnjega koji pati nije nikada učinio ništa zacijelo više griješi od onoga koji to čini, ali katkada pogriješi. To valjda znaju brojni kritizeri crkvenih humanitarnih i karitativnih djelatnosti. Biti pasivan uvijek je jeftini kompromis koj nikome ne koristi. Prema Kristovoj logici, izgleda da on neće imati na težini ni na nebeskoj vagi. Jer, da je Krist bio pasivan, da je tolerirao nepravdu, da nije činio ništa iz straha da ne pogriješi, zacijelo ne bi bio završio na križu. Možda neće biti na odmet da i u tom smislu katkada propitamo svoju savjest.

Dragica Šimunc

PRAVO NA SAMOOBRANU

Od izlaska našeg posljednjeg broja mnogo se toga dogodilo što će sigurno utjecati na naš budući rad i život. Prohujala je "Oluja", prošlo je ljeto, počele su kiše. Pred novim smo velikim i, rekla bih, posebnim zadacima. Svi ovi razlozi zapućuju nas na maksimalnu ozbiljnost, odgovornost i veliko zalaganje. Pasivnost i nezainteresiranost za sestrinsku problematiku, kao i za opća zbivanja u ovom vremenu i prostoru nemaju mjesta. Umjesto svog uvodnika prenosim uvodnik iz lista "Ladonja" koji je napisao dr. Josip Grbac. Ovaj tekst je na mene ostavio dubok dojam pa ga stoga preporučam i svim našim vjernim čitateljima.

...

Kada je nedavno Sv. Otac Papa rekao kako svatko ima pravo na samoobranu, mediji su to popratili nekom vrstom iznenađenja. A to je vjekovni nauk katoličkog morala. Na vrhu ljestvice vrednota stoji nevini ljudski život, ali podvlačimo onu riječ nevini. On na toj ljestvici kotira više nego život agresora ili napadača. Ako to vrijedi u individualnoj samoobrani, onda je tako i u pitanju obrane jednog naroda, države, nekih prava, itd. Ako veliki u ovom svijetu ne žele intervenirati da spase nevine ljude, onda to nije iz nekih kršćanskih razloga, već upravo suprotno, čine grijeh propusta koji je veoma težak, jer se radi o ljudskim životima. Kršćanin bi se mogao zapitati: ako već ljudi ne čine ništa protiv zla, zašto nešto ne učini Bog? Ne čeka li Bog predugo s izvršenjem pravde? Valjda su si slično pitanje postavljali učenici Kristovi kada im je on, kao odgovor, ukazao na neke bitne sastojke kršćanske molitve: ustrajnost i pouzdanje. Što uopće ne znači da, dok Boga zazivamo u